

Educarea la domiciliu și integrarea în societate a copiilor. Rezumat ERIC

ACEST REZUMAT A FOST ÎNTOCMIT DE C TRE ERIC, CENTRUL DE INFORMA II PRIVIND RESURSELE PENTRU EDUCA IE.

Educa ia la domiciliu este definit de c tre Preiss (1989) ca fiind alternativa educa ional prin care p rin ii/tutorele îi asum responsabilitatea primar pentru educa ia copilului lor. Acest rezumat ofer câteva informa ii de baz privind educa ia la domiciliu și dezbate câteva aspecte conflictuale extrase din cercet rile efectuate privind integrarea în societate a copiilor educa i la domiciliu.

Câteva date concrete pe scurt

Un studiu al Departamentului de Educa ie din anii 1990–91 a ajuns la concluzia c un num r de 250.000 – 300.000 copii de vârst colar beneficiaz de educa ie la domiciliu, iar USA Today citeaz date publicate de Asocia ia legal pentru Educa ia la Domiciliu, conform c rora în anul 1994 au existat un num r cuprins între 750.000 și un milion de astfel de copii, în timp ce la începutul anilor 80 erau înu i în eviden doar 15.000 (Thomas, 1994). Care este oare motivul acestei explozii?

Mayberry (1991) define te dezvoltarea treptat a statului modern și a sistemului de înv mânt public ca reprezentând ideologia multor sectoare publice diferite. Dânsa argumenteaz prin a ar ta ale institu ii de integrare în societate (în acest caz biserica sau familia), sunt locuri care întruchipeaz ideologii contradictorii cu cele sugerate de institu iile de stat, iar alegerea p rin ilor în anumite circumstan e de a beneficia de educa ie la domiciliu câ țig o aten ie din ce în ce mai sporit . Dânsa subliniaz faptul c decizia de a beneficia de educa ie la domiciliu (sau de a c uta alte forme de educa ie privatizate) reprezint r spunsul politic al oamenilor care consider c institu iile de educa ie publice actuale reprezint o amenin are. Astfel, tendin ele de a se orienta spre educa ia la domiciliu sunt în leg tur direct cu eforturile organelor de Stat de a echilibra cerin ele contradictorii (Mayberry, 1991).

Antecedente și resurse profesionale

În privin a trecutului educa iei la domiciliu în America, Bliss (1989) și Aiex (1994) prezint informa ii relevante. Preiss (1989) prezint un tratat în rezumat privind aspectele legale ale educa iei la domiciliu.

Odat cu cre terea vertiginoas a num rului celor educa i la domiciliu a crescut corespunz tor necesitatea de informare – într–adev r, în momentul de fa exist nenum rate reviste și c r i dedicate p rin ilor care au ales educa ia la domiciliu, precum și cel pu in o revist colar de specialitate conform declara iilor Conform Home School Researcher. Conform informa iilor ob inute de la Preiss (1989) în 1987 exista un singur catalog

legat de educația la domiciliu, cu peste 300 de întreprinzători care distribuiau material tip rit de specialitate. Pe lângă explozia din ultimii ani a numărului persoanelor care beneficiază de educație la domiciliu, ne putem imagina cât de largă a devenit rețeaua personalului și a materialelor de specialitate în domeniu.

Strămoșii tuturor furnizorilor de cursuri pentru studiul la domiciliu este venerabila școală Calvert School din Baltimore, care ani de-a rândul a fost aproape singura instituție care a pus la dispoziție cursuri de studiu prin corespondență. Această școală a fost înființată în 1906 și de-a lungul anilor a existat un număr de 360.000 elevi care au beneficiat de cursurile pentru studiul la domiciliu. La această școală se adaugă alte instituții care și-au alăturat în deceniul trecut.

De ce aleg părinții educația la domiciliu?

Părinții aleg educația la domiciliu dintr-o mare varietate de motive – de exemplu, mulți părinți încă locuiesc în zone în care nu există școli în apropiere (prin aceasta în elegându-se de exemplu unele zone rurale din Alasca), sau mulți părinți sunt îngrijorați de integritatea corporală a copilului lor într-un mediu școlar care devine din ce în ce mai violent. Alții în schimb consider că pot asigura copilului lor o educație mai bună prin studiul la domiciliu. Conform celor spuse de Mayberry (1991) există două categorii de părinți care aleg educația la domiciliu: (1) părinți foarte religioși și (2) părinți New Age (cu viziuni moderne). Mayberry a analizat situația a 1600 familii din Oregon, care au ales educația la domiciliu, obținând de la aceștia răspunsuri la întrebările puse în proporție de 35%. Din răspunsurile acestora a tras concluzia că cele două categorii amintite consideră că educația la domiciliu este o activitate care le permite să pregătească pentru copil modul de viață ales de ei prin înțelegerea sub control permanent a educației primite de copilul lor. Dânsa afirmă că; ... ideile și valorile propagate în școlile publice nu au fost cele pe care părinții și le-ar fi dorit pentru copiii lor (Mayberry, 1991).

Integrarea în societate a copiilor

Din cercetările efectuate reiese o evidență clară a avantajului sau dezavantajului net, în ceea ce privește dezvoltarea socială și emoțională a copilului educat la domiciliu? Tânărul educat la domiciliu își însușește în aceeași măsură deprinderile personale și cele de comunicație ca și copilul educat într-o școală publică?

Modelul stereotip al copilului educat la domiciliu este descris ca fiind timid, pasiv și letargic din cauza izolării lui de la mediul social normal din școlile publice. Criticii însă susțin că conceptul în sine al copilului educat la domiciliu este deformat din cauza neexpunerii acestora unui mediu convențional (Stough, 1992).

O altă acuzație adusă educatorilor la domiciliu corelată cu conceptul integrării în societate, este faptul că acești copii sunt protejați în mod excesiv de lumea reală. În cazul în care acest lucru este adevărat, cel puțin una din cercetările efectuate (Bliss, 1989) nu consideră acest lucru o problemă prea serioasă. Aceasta argumentează astfel: Protecția în perioada prematură, de dezvoltare de creștere și dezvoltare este făcută în mod evident în multe domenii: la plante, animale și în mediul acvatic. De ce este acest lucru considerat a fi rău într-un domeniu vital, adică în dezvoltarea umană?

Stough (1992) în efortul de a clarifica nelămuririle privind integrarea în societate, a comparat 30 de familii cu copii educați la domiciliu cu 32 de familii convenționale, cu copii de vârstă cuprinsă între 7 și 14 ani. Acesta a descoperit că copii care au avut parte de educație la domiciliu au dobândit deprinderile, cunoștințele și aptitudinile necesare integrării în societate ... în măsură similară cu copiii educați în mod convențional. Cercetările nu au scos în evidență nici o diferență în acest sens între modul de gândire ale celor două categorii de copii. Stough subliniază faptul că în măsură în care modul de a gândi reflectă modul de a se integra în societate, s-ar părea la prima vedere că există câțiva copii educați la domiciliu sunt defavorizați social, dar există suficiente dovezi care indică faptul că copiii educați la domiciliu sunt mai conștienți decât copiii

educații în mod convențional.

Aceste afirmații subliniază descoperirile lui Taylor (1987). Folosindu-se de cel mai bun mod de a evalua conștiințozitatea, sondajul efectuat de Taylor pe un număr de 45.000 copii a scos în evidență faptul că acești copii au obținut un calificativ de 91% – cu 47% mai mare decât copiii de aceeași vârstă din școlile convenționale. Astfel a tras concluzia: Atâta timp cât conștiința este considerată ca fiind baza dinamică a integrării în societate în mod pozitiv, acest sondaj dă un răspuns ferm scepticismului cu privire la afirmațiile că cei educați la domiciliu ar fi inferiori din punct de vedere al integrării în societate. (Taylor, 1987).

Din descoperirile făcute de cele două studii sus amintite s-ar putea să apară grija profesorilor, funcționarilor și organelor legale, cu privire la integrarea în societate a celor educați la domiciliu este nefondată. Mai mult, Bliss (1989) susține faptul că sistemul educațional public este cel care face ca la început copilul să acumuleze experiențe negative în a se integra în societate, în a se conforma, acesta fiind supus unor presiuni. După părăsirea acesteia, acesta este supus standardelor unei categorii largi de persoane, împărțite pe vârste, cu diferite figuri autoritare ... individul, cu nevoile sale proprii de dezvoltare, se va pierde în exigențele și cerințele celorlalți – egali ca vârstă și cu nevoi diferite în dezvoltare.

Webb (1989), unul din puținele cercetători care a examinat aspecte din viața adulților care au avut parte integral sau parțial de educație la domiciliu, a tras concluzia că cei care au obținut o educație superioară au fost oameni de succes, iar integrarea lor în societate a fost deseori mai bună decât în cazul colegilor lor din școli.

Este nevoie să se efectueze mai multe cercetări

În acest moment este necesar să se cerceteze mai mult studiul la domiciliu – multe aspecte sunt încă nelămurite. Este necesar un studiu mai aprofundat al unei categorii al populației greu accesibile cercetătorilor. Cercetările sunt limitate la cazuri particulare de familii sau la relatările unor cazuri izolate.

De menționat faptul că succesul sau eșecul educației la domiciliu depinde inevitabil de succesele sau insuccesele în domeniul relațiilor interpersonale din sânul familiei. Educația la domiciliu presupune un proces de evoluție complex, și necesită o implicare majoră din partea părinților – în cele mai multe cazuri tatăl rămâne singurul susținător financiar al familiei, iar mama trebuie să își petreacă cea mai mare parte a timpului cu învățarea copiilor.

În sfârșit îi dăm lui Preiss (1989) ultimul cuvânt. Acesta afirmă că: Educația la domiciliu presupune factori diverși, fiecare familie fiind unică. Totuși există un lucru care unește comunitățile de educație la domiciliu, care constă în grija ideologică, politică și religioasă. Această unitate constă în dorința părinților de a se implica în educația copiilor lor, copiii a căror bună stare este grija primordială a părinților.